

Şehitler hayattadırlar

Şerife Güven: “Şehitler öldüklerinin farkında değiller. Bu ne demektir? Peki, hiç çocuklarını veya eşlerini, kardeşlerini özlemezler mi?”

ŞEHİTLER ÖLÜ DEĞİLDİRLER

Şehitler ölü değildirler. Onlar hayy’dırlar, hayattadırlar, diridirler, canlıdırlar; fakat farklı bir boyutta olduklarından biz onları göremiyoruz, hissedemiyoruz, onlarla konuşamıyoruz.

Nitekim Kur’ân buyuruyor ki: “Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Onlar diridirler. Ancak siz bunu hissetmezsiniz.”¹

Şehitler ölü olmamakla beraber, daha yüksek bir hayat boyutuna, Bediüzzaman’ın tasnifine göre dördüncü tabaka-i hayata² geçiyorlar. Bu geçiş acı şöyle dursun, onlara şimdiye kadar tatmadıkları büyük bir haz vermiştir. Onlar bu yüksek haz ile mest olmuşlardır. Mahşere kadar bu yüksek hazzı yaşarlar ve tadarlar. Bu yüksek hazzı tekrar gerçek şekliyle tatmak için yeniden şehit olmak arzu ederler. Nasıl bir dubadan denize atlayan bir çocuk, bundan öyle haz alır ki, dönüp dubaya çıkıp tekrar denize atlıyor. Bu böyle defalarca devam ediyor. Çünkü her atlayışta aynı gerçek hazzı tekrar yaşıyorlar.

Peygamber Efendimiz (asm) bu yüksek hazzı şöyle anlatıyor: “Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehit müstesna. O, şehit olduğu andan itibaren mazhar olduğu üstünlükler, kerametler ve ikramlar sebebiyle dünyaya dönüp on kere şehit olmayı temenni eder.”³

UHUD ŞEHİTLERİNDEN

Hazret-i Hamza ile Mus’ab bin Umeyr (ra) Uhud’da şehit olduklarında Cenâb-ı Hak:

“Bir arzunuz var mı?” buyuruyor. Onlar:

“Ya Rab! Ruhlarımızı cesetlerimize geri koy da Senin yolunda ikinci kere de öldürülelim istiyoruz.” diyorlar.

Resul-i Ekrem (asm), babası Uhud'da şehit olan Hazret-i Cabir'e (ra) müjde veriyor:

"Ey Cabir! Allah babana ne söyledi haber vereyim mi?" buyuruyor.

"Buyur ya Resulallah!"

"Allah dedi ki: 'Ey Abdullah! Dile benden ne diler sen! İsteddiğini vereyim.' Baban dedi ki: 'Ey Rabbim! Beni yeniden dünyaya döndür, senin yolunda ikinci kere öleyim.'"

Allah der ki:

"Fakat bu konuda kararım kesin bir hükümdür. Dünyadan geçenler artık dünyaya dönmezler!"⁴

ŞEHİTLER KENDİLERİNİ ÖLMÜŞ BİLMİYORLAR

Bediüzzaman diyor ki: "Onlar kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Yalnız kendilerinin daha iyi bir âleme gittiklerini biliyorlar. Kemal-i saadetle mütelezziz oluyorlar. Ölümdeki firak acılığını hissetmiyorlar."⁵

Bediüzzaman, bunu bir misal ile anlatıyor: Meselâ rüyasında Cennet gibi bir güzel saraya giren ve envâî çeşit ikramlara konan adam, bu ikramların bir rüya olduğunu bilse lezzeti söner, ağzının kadı kaçar, zevki bozular. Fakat bu ikram ve izzetin bir rüya olduğunu bilmezse, bunu gerçek hayattan bir kesit bilirse aldığı lezzet ve duyduğu haz o nispette yüksek olur. İşte ölenler öldüklerinin farkındadırlar. Şehitler ise öldüklerini bilmiyorlar. Onlar gerçek hayatı yaşıyorlar, gerçek lezzetleri hissediyorlar, gerçek hazları tadıyorlar.

Bediüzzaman Bitlis savunmasında şehit düşen yeğeni Ubeyd'i, Kosturma'da esarete iken bir rüya-i sadıkada görüyor. Kendisi anlatıyor: "Taht-el Arz bir menzil suretindeki kabrine girmişim. Onu şüheda tabaka-i hayatında gördüm. O, beni ölmüş biliyormuş. Benim için çok ağladığını söyledi. Kendisini hayatta biliyor; fakat Rus'un istilâsından çekindiği için, yer altında kendine güzel bir menzil yapmış."⁶

Böyle yüksek ikram ve şerefe ulaşan şehitler, kendilerinden ayrı olduğu kardeşlerini, eşini, çocuklarını, anne ve babalarını özlerler. Fakat Cennette buluşma ümidiyle bu özlem tatlı bir sabra döner. Sabırları duâ ve feyz halinde inşallah yakınlarına da ulaşır.

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 154.

2- Mektubat, s. 6.

3- Buharî, Cihâd 5, 21; Müslim, İmâret 108, 109, (1877); Tirmizî, Fedâilu'l-Cihâd 13,

(1643); Nesâî, Cihâd 30, 6, 32).

4- Kütüb-ü Sitte, c. 5, s. 44.

5- Mektubat, 1. Mektup.

6- Mektubat, 1. Mektup, s. 7.